

Jó gyakorlat a tanulók kommunikációjának fejlesztésére

Nyelvtanárként egyik elsődleges feladatomban tartom, hogy a nyelvóráimra olyan feladatokat vigyek be a diákoknak, amelyek nemcsak nyelvtani ismereteiket vagy szókincsüket bővítik, hanem az adott nyelven történő, minél pontosabb kommunikációjukat is elősegíti. Természetesen a nyelvtani szabályok és a szókincs önmagában való ismerete is nagyon fontos, de kommunikációs lehetőségek nélkül a diákok számára a nyelv már nem lesz 'élő', és a szókincs is passzívvá válhat. Ezt mindenképpen fontos elkerülni a nyelvtanítás során.

Angoltanárként a különböző vizsgatémák tanítása során szerencsére mindig adódik olyan altéma, amelynek keretein belül ki lehet aknázni az angol nyelven történő valós kommunikáció lehetőségét. Két példát szeretnék az alábbiakban bemutatni, amelyeket az elmúlt két évben alkalmaztam különböző csoportoknál, és amelyeket a diákok nagyon élveztek.

Első jó gyakorlat

Egy 10.-es csoporttal nagyon részletesen átvettük a lakókörnyezet témakörét. Megbeszéltük az ehhez kapcsolódó szókincset (ház-és lakástípusok), beszéltünk arról, hogy mik az előnyei és hátrányai annak, ha az ember házban vagy lakásban él, megbeszéltük, hogy kinek hogyan néz ki az álomháza, és mennyiben különbözik ez attól, ahol most élnek.

Záróakkordként egy kommunikációs feladatot találtam ki a diákoknak. Különböző tankönyvekből összegyűjtöttem lakáshirdetéseket, átolvastam őket, majd minden diákomnak adtam egy szerepet. Kettéosztottam a csoportot, a csoport egyik felének a kezébe adtam egy-egy lakáshirdetést, ők lettek az *ingatlanosok*, akik az adott lakást szeretnék eladni, a csoport másik felének pedig adtam egy-egy kisebb szöveget, amelyben lakásigényeik voltak kifejtve, ők lettek a *vevők*. A kisebb szövegeket úgy kell elképzelni, mint például *Én egy olyan lakást keresek, amely közel van a metrómegállóhoz, vagy Én egy olyan lakást keresek, amelyben kizárólag fürdőkád van, és nem zuhanykabin*. Ezek után minden ingatlanoshoz leült egy vevő, az ingatlanos elmondta, hogy ő milyen lakást kínál, a vevők pedig kérdeztek, jegyzeteltek, és az összegzés során elmondták nekem és a többieknek, hogy végül melyik lakás felelt meg nekik és miért. A feladat két körös volt, aki az első körben ingatlanos volt, az a második körben kipróbálhatta magát a másik szerepben is. Ezt a feladatot úgy is meg lehet csinálni, hogy a diáknak csak egyetlen egy lakás feleljen meg, de úgy is, hogy több lehetőség közül is tudjon választani, mert több lakás is megfelel az igényeinek.

Több szempontból is jónak érzem ezt a gyakorlatot. Egyrészt a diákok azt a szókincset használták fel, amelyet előtte sokáig gyakoroltunk, de most párbeszéd

formájában, amitől élővé vált az adott szókincs. Másrészt ez egy olyan feladat, amely egy valós szituációt ültet be tantermi környezetbe; ez egy nagyon fontos aspektusa a nyelvtanulásnak, hiszen előfordulhat, hogy egy-egy diák a későbbi élete során tényleg olyan helyzetbe kerül, hogy külföldön kell majd egy ilyen párbeszédet lebonyolítania.

Második jó gyakorlat

Az emberi társas kapcsolatok egy olyan téma, amely a középiskolás korosztályt nagymértékben érdekli. Párosítva azzal, ha a közösségi média különböző formáiról és azok hatásairól beszélünk, különösen az emberi kapcsolatokra nézve, ezt a tartalmat nagyon jól ki lehet használni különböző kommunikációs feladatok, játékok alkalmazására.

Az előbb említett csoporttal vettünk egy szöveget a tankönyvben, amely az internetes társkeresésről és úgy általában az online barátságokról szólt. Megvitattuk a témát, mindenki elmondta, hogy mit gondol a jelenségről, a kapcsolattartás eme formájáról, és úgy általánosságban milyen ismerkedési, párkeresési módszerekről hallott, ami napjainkra jellemző. Ezek után úgy gondoltam, hogy próbáljuk ki 'élesben', hogy milyen lehet az egyik ilyen ismerkedési forma. A rapid randi (angolul: Speed Dating) világának hangulatát vittem be az órára.

Minden diák egy-egy randizó bőrébe bújt, és mindenki kapott egy szerepkártyát, amelyre rá voltak írva egy kitalált személy adatai, és hogy milyen partnert keres maga mellé. E mellé mindenki kapott egy értékelőlapot is, amelyen olyan információkat pipálhatott vagy tölthetett ki a beszélgetőpartneréről, mint például hogy vannak-e közös vonásaik, szeretne-e az illető gyerekeket, és hogy van-e esély egy második találkozásra. A partnerek úgy ismerhették meg egymást jobban, ha kérdéseket tettek fel egymásnak, erre volt 4-5 percük, utána mindenki mással kezdett el beszélgetni. A feladat végén megbeszéltük, hogy mindenki talált-e magának párt, és mi volt a legviccesebb élménye a feladat során. A szerepkártyákat egy angoltanítós honlapon találtam, és azokat alakítottam át. Ezt a feladatot is lehet úgy játszani, hogy mindenkinek csak egy pár jusson, de úgy is, hogy egy-egy embernek több potenciális társjelöltje is akadjon. Ez a feladat több funkciós, akár egy bemelegítő feladatként is használható egy új nyelvi csoportban (ebben a formában is működött, kipróbáltam), vagy az emberi tulajdonságok tárgyalása során is felhasználható. A diákok láthatóan élvezték ezt a feladatot, nagyon motiváltak voltak és sokat nevettek közben.

Mint ahogy az feljebb olvasható, az ilyen típusú feladatok igazán motiválóak a diákok számára, és ilyenkor van kedvük a leginkább végig az angolt használni a feladat során, hiszen ilyenkor van a legtöbb értelme is. Céлом, hogy a jövőben is

minél több ilyen feladatot vigyek be a nyelvi óráimra, mert azt gondolom, hogy ezekből lehet a legtöbbet tanulni, és a diákok a későbbiekben ezekre fognak a leginkább emlékezni.